

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/972/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210324
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512210324.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovej a sudcu Mgr. Ivana Kubínyiho, v právnej veci navrhovateľa: Z., s.r.o., so sídlom I., Z. ul. XX, IČO: 35 807 598, právne zastúpený L. Z., s.r.o., so sídlom v I., M. X, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: S. X., zastúpená A. S. S., Y. námestie XX, I., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č. k. 7C/269/2012-101, zo dňa 14. mája 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 125,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 529,23 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. X. D. bola doručená exekučnému súdu dňa 25.11.2009. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 30.06.2010, č. k. 6Er/649/2009-18 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, exekučné konanie následne zastavil a exekútorovi náhradu trov konania nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.06.2011. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v exekučnom konaní. Súd prvého stupňa konštatoval, že podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Podľa okresného súdu navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V prvom rade súd skúmal, či navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci. Ako okresnému súdu vyplynulo z pripojených spisov oddelenia Spr, navrhovateľ nepodal účinne sťažnosť na prietahy konaní predsedovi súdu s vybavením sťažnosti tak, aby bolo konštatované, že v exekučnom konaní došlo k

zbytočným priet'ahom. Ďalej okresný súd uviedol, že navrhovateľ uplatňuje svoj nárok na náhradu škody s poukazom na exekučné konania, v ktorých navrhol vykonať exekúciu alebo viedol exekúciu na svoj návrh na podklade exekučného titulu, a to vo väčšine prípadov rozhodcovského rozsudku, ktorý tak ako bol v mnohých súdnych rozhodnutiach prvostupňových ako i odvolacích súdov a nakoniec i súdu NS SR (napríklad uznesenie NS SR 3Cdo 146/2011 z 13.10. 2011) vyhodnotený ako nezákonný exekučný titul, tzv. nulité rozhodnutie, ktoré nikdy účinky vykonateľného rozhodnutia nemalo, nikdy platne nepriznalo navrhovateľovi žiadne plnenie práve z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorú má navrhovateľ vo všetkých úverových zmluvách upravenú identicky. V takýchto exekučných konaniach s prihliadnutím na oprávneným predkladané exekučné tituly preto nemohol podľa súdu vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma. Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom boli doručované žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom Okresný súd Nové Mesto nad Váhom o týchto žiadostiach rozhodoval tak, že všetky tieto žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uzneseniami zamietal, resp. exekučné konania zastavil, pričom od doručenia žiadosti do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti ubehol rozdielny, vždy podstatne kratší ako navrhovateľom tvrdený počet dní. Z priebežne novelizovaného, vo vzťahu k návrhu navrhovateľa rovnakého znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom proti takému uzneseniu je na rozdiel od vydania poverenia prípustné odvolanie. Zákomom stanovená lehota 15 dní sa vzťahovala len také rozhodnutie súdu, ktoré malo za následok vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a nie na rozhodnutie, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Preto zo skutočnosti, že rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia neboli vydané v 15 dňovej lehote, nemožno podľa súdu vyvodit' to, že by sa Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dopustil protiprávneho konania v tej časti § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., že by nevydal rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Do úvahy následne prichádzalo posúdenie dĺžky konania ako nečinnosti alebo zbytočného priet'ahu zo strany súdu. Z vykonaného dokazovania okresnému súdu vyplynulo, že navrhovateľ sa návrhom proti odporcovi domáhal zaplataenia škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 529,23 Eur tvrdiac, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v konaní, v ktorom je navrhovateľ oprávneným proti povinnému L. I., EX/11316/2009 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, keďže konanie začalo dňa 02.11.2009 a o žiadosti bolo rozhodnuté až dňa 16.08.2010. Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 6Er/649/2009 bolo zistené, žiadosť súdneho exekútora JUDr. X. D. na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 25.11.2009. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 30.06.2010, č. k. 6Er/649/2009-18, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4CoE/73/2011-35 zo dňa 29.04.2011, súd žiadosť o udelenia poverenia a vykonanie exekúcie zamietol a následne uznesením zo dňa 27.06.2011 exekučné konanie zastavil a exekútorovi náhradu trov konania nepriznal. S právnym posúdením navrhovateľa, že išlo o nesprávny úradný postup nemožno podľa súdu súhlasiť, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade však súd nezistil, že by bolo rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia, zmenené alebo zrušené. Vychádzajúc z uvedeného preto nebola v danom prípade daná zodpovednosť štátu. Súd konal tak, že medzi doručeným žiadosti o udelenie poverenia a jeho rozhodnutím ubehlo nie viac ako 287 dní, ale 216 dní. Takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody, pričom v ostatnom súd odkazuje na všeobecnú časť odôvodnenia rozsudku, a preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. V závere rozhodnutia uviedol, že o náhrade trov konania bude podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodnuté z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,

zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.08.2010, pričom konanie na exekučnom súde začalo dňa 02.11.2009, t. z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 287 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podáva prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 25.11.2009. Výzvou zo dňa 09.12.2009 vyzval súd prvého stupňa oprávneného na predloženie úverovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok. Podaním zo dňa 28.12.2009 predložil právny zástupca oprávneného listinné dôkazy. Súd na základe nich uznesením zo dňa 30.06.2010 č. k. 6Er/649/2009-18, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.04.2011 č. k. 4CoE/73/2011-35, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.06.2011. Následne súd uznesením zo dňa 27.06.2011 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.07.2011 v časti výroku I. a dňa 06.08.2011 v časti výroku II.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, pretože exekučný súd exekučné konanie zastavil práve potom čo zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia pre rozpor exekučného titulu so zákonom.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offico povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd v záujme realizácie tohto prieskumu vyzval oprávneného na predloženie konkrétnych listín, tento však nereagoval. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ, preto sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a

právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (za stavu, kedy právny predpis v tomto čase v sebe nezakotvoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia) v lehote cca 7 mesiacov od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, najmä ak exekučný súd vyzýval oprávneného na predloženie úverovej zmluvy a všeobecné obchodné podmienky.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/348/2012-11, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom Mgr. S. A. nie je vylúčená z prejednania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania za situácie, keď tento ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, pričom o tejto námietke už bolo rozhodnuté nadriadeným súdom. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 7 ods. 1 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením

samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 28.10.2013, pričom nasledujúci termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 14.05.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa, že nebol súdom poučený v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., z obsahu zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa zo dňa 30.09.2013 ako aj 14.05.2014 vyplýva, že súd prvého stupňa si splnil svoju poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p., pričom skutočnosť, že sa riadne predvolaný navrhovateľ na toto pojednávanie nedostavil ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, nezakladá povinnosť súdu konajúcemu v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. osobitne poskytovať poučenie neprítomnému účastníkovi konania. Skutočnosť, že navrhovateľ opätovne požiadaval o zrušenie pojednávania vytýčeného na 14.05.2015 z dôvodu "objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, keď navrhovateľ podal podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky", nemožno považovať za žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu a to predovšetkým s poukazom na fakt, že prvostupňový súd už o obdobnom návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením dňa 30.09.2013, č. k. 7C/269/2012-61, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.01.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08.01.2014, č. k. 17Co/921/2013-85.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.